

Hồi thứ Hai Mươi Tám GIẢ LÂM THIÊN LÔI GIẢI VÂY THIẾU NỮ

Tứ Bất hòa thượng trông trước trông sau rồi cười hỏi:

– Độc Cô Nhạn! Sao đại hiệp còn khéo giả vờ như vậy? Cứ bình tĩnh mà nói thì việc giả mạo làm Âm Thánh Lâm Thiên Lôi chẳng là ý kiến của đại hiệp đã quyết định từ trước rồi ư?

Câu này lão nói bằng một giọng rất trang trọng...

Độc Cô Nhạn không khỏi tức mình, chàng trầm giọng quát lên:

– Dã hòa thượng! Lão liệu mà từ từ lỗ miệng không thì có ngày tại hạ vặn hết răng đi đó.

Tứ Bất hòa thượng lè lưỡi ra lùi lại ba bước không nói gì nữa.

Độc Cô Nhạn chẳng chút do dự lấy ông thiết địch ra toan đưa lên miệng thổi thì bất thành linh trong quảng trường đối diện từ khu rừng rậm nổi lên một tràng cười hô hố như sấm dậy mùa xuân.

Độc Cô Nhạn chấn động tinh thần, lảo bảm một mình.

– Sao nàng lại tới đây?

Rồi cây thiết địch trong tay từ từ hạ xuống.

Tứ Bất hòa thượng biến đổi sắc mặt luôn mấy lần tựa hồ lão vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, vừa lo lắng. Nhưng chỉ trong nháy mắt lão lộ ra một tia vui mừng. Nguyên thanh âm này chính là Âm Thánh Lâm Thiên Lôi.

Độc Cô Nhạn đã yên trí là Âm Thánh Lâm Thiên Lôi chết rồi, người này tất là Lâm Nguyệt Thu không còn nghi ngờ gì nữa. Lòng chàng không khỏi xúc động, chàng lảng lảng để coi diễn biến.

Tiếng cười hô hố vừa nổi lên, cuộc ác đấu trong trường độc nhiên dừng lại.

Người nhà Thuần Vu thế gia đánh lẹ mấy chiêu để lui ra ngoài chiến trường.

Thiếu nữ áo lam bị bọn Thuần Vu thế gia vây đánh dường như đã kiệt lực. Đồng thời nàng cũng bị tiếng cười làm cho kinh ngạc liền dừng tay. Nàng một mặt mượn cơ hội này vận động chân khí điều hòa hơi thở, một mặt lắng nghe động tĩnh.

Thuần Vu ngũ phu nhân trầm giọng quát hỏi:

– Kẻ nào nông công dám giở trò quỷ ở đây lúc này?

Tiếng cười hô hố ngừng lại rồi đáp:

– Sao? Không biết thanh âm lão phu hay sao mà còn hỏi?

Thuần Vu ngũ phu nhân sững sốt hỏi lại:

– Người hãy báo danh hiệu đi! Lão thân là người hủ lậu, ít giao thiệp, nghe không ra tiếng ai!

Tiếng cười hô hố lại nổi lên, rồi đáp bằng một giọng ôm ôm:

– Thảo nào!... Đại khái mục là Thuần Vu thế gia ngũ phu nhân phải không?

Ngũ phu nhân cất giọng the thé đáp:

– Đúng đó! Lão là ai?

Thanh âm kia tựa hồ không muốn lộ hình tích vẫn cả cười rồi hỏi:

– Lão phu nhân các vị có mạnh giỏi chăng?

Ngũ phu nhân cất giọng cú kêu la lên:

– Nhờ trời lão nhân gia vẫn như thường... Sao lão còn chưa báo danh hiệu?

Thanh âm kia đáp:

– Lão phu ngày thường ở trong núi Bắc Mang, đã một lần lão phu gặp được Thuần Vu nhị phu nhân, chẳng hay ngũ phu nhân đã nghe nói đến...

Thuần Vu ngũ phu nhân kinh ngạc ngắt lời:

– Phải chăng các hạ là Âm Thánh Lâm Thiên Lô? Lâm lão hiệp sỹ!...

Một tràng cười hô hố lại nổi lên rồi đáp

– Phu nhân tưởng lão phu là ai?

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

– Đêm nay gió tây lồng lộng, âm khí nặng nề khiến cho tinh thần người ta phải phiền não. Lão phu mới phở được mấy khúc nhạc muốn tấu lên để ngũ phu nhân tiêu khiển canh chầy, không hiểu...

Thuần Vu ngũ phu nhân lắc đầu gạt đi:

– Lão thân không hiểu âm luật, khó mà lĩnh hội được những khúc đường xuân bách tuyệt của lão hiệp sỹ. Vậy lão hiệp dừng tấu nhạc nữa hay hơn.

Thanh âm kia nói:

– Không được! Lão phu đang có nhã hứng không tấu khúc này không được.

Chưa dứt lời, tiếng tiêu trong trẻo đã vọt lên không. Thanh âm tựa hồ bình bạc rạn vỡ, vó ngựa dồn dập khiến người nghe phải phát run, khí huyết nhộn nhạo cả lên.

Thuần Vu ngũ phu nhân la lớn:

– Lão hiệp sỹ thôi thế là đủ rồi. Hãy nói cho lão thân hay mục đích lão hiệp sỹ đến đây làm chi?

Âm Thánh Lâm Thiên Lôi đáp ngay:

– Thực ra cũng chẳng có việc gì trọng đại, chỉ yêu cầu phu nhân tha cho con nhỏ kia, đừng bức bách thị nữa.

Thuần Vu ngũ phu nhân lấy làm khó nghĩ, gượng cười đáp:

– Nể mặt Lâm lão hiệp sỹ, chút việc nhỏ mọn này đáng lẽ phải tuân mệnh. Khốn nỗi lão phu nhân đã chủ định muốn gặp thị. nếu bọn lão thân không đưa được thị về thì e rằng khó lòng phục mệnh lão phu nhân được.

Thanh âm kia đột nhiên nặng trĩu ra chiều tức giận nói:

– Phu nhân cứ nói là giữa đường gặp lão phu bắt đem đi rồi.

Thuần Vu ngũ phu nhân cười khanh khách nói:

– Lâm lão hiệp sỹ nói coi bộ dễ dàng lắm. Lão hiệp sỹ có biết đâu nếu lão thân đem câu đó phúc bả với lão phu nhân thì lập tức bị hình phạt rất nghiêm khắc.

Lâm Thiên Lôi cười lạt nói:

– Ngũ phu nhân nói vậy thì ra không nể mặt lão phu...

Thuần Vu ngũ phu nhân gượng cười đáp:

– Lão thân có chỗ nào lầm lỗi với Lâm lão hiệp sỹ đành xin lão hiệp sỹ lượng tình cho.

Lâm Thiên Lôi nói bằng một giọng rất gay gắt:

– Phu nhân nói vậy thì lão phu nhất định phải tấu nhạc rồi.

Thuần Vu ngũ phu nhân ngần ngừ một chút rồi cười nói:

– Nếu Lâm lão hiệp sỹ cương quyết đòi tấu nhạc thì lão thân đành phải cung kính nghe nhã điệu. Có điều... lão thân chỉ nhắc nhở lão hiệp sỹ một câu là: Khi lâm vào tình trạng bất đắc dĩ lão thân đành liều mạng để đi đến chỗ hai bên cùng chết, chứ không thể nào tuân theo việc này được.

Lâm Thiên Lôi dường như trong lòng nóng nảy, quát hỏi:

– Phu nhân muốn thế nào mới ưng chịu lời lão phu?

Thuần Vu ngũ phu nhân cười đáp:

– Ít ra là lão hiệp sỹ phải xuất hiện cho lão thân được thấy mặt.

Lâm Thiên Lôi sửng sốt hỏi lại:

– Sao? Lão phu phải lộ diện ư?...

Thuần Vu ngũ phu nhân cười đáp:

– Lão thân không thể chỉ nghe thanh âm trong bóng tối đã hối hả rút lui được.

Lâm Thiên Lôi cười hô hố nói:

– Té ra là vậy đó! Nhưng... Lão phu có xuất hiện e rằng các vị cũng không nhận biết được.

Thanh âm tuy đầy vẻ hùng tráng nhưng đượm vẻ lo buồn, nóng nảy.

Thuần Vu ngũ phu nhân buông tiếng cười rồi hỏi:

– Lão hiệp sỹ nói vậy thì ra biết phép ẩn thân ư?

Thanh âm của Lâm Thiên Lôi bỗng im bặt. Hiển nhiên lão lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Đột nhiên Độc Cô Nhận xúc động tâm cơ. Chàng mô phỏng thanh âm Lâm Thiên Lôi cả cười nói:

– Lão phu đã vượt qua đầu các vị. Các vị đã nhìn rõ hành tung của lão chưa?

Chàng mô phỏng thanh âm thật là tuyệt diệu, hoàn toàn giống hệt với thanh âm mà Lâm Nguyệt Thu đã bắt chước Lâm Thiên Lôi, không ai có thể nghe ra tiếng hai người được.

Mọi người trong trường đều bật lên tiếng la hoảng. Cả Thuần Vu ngũ phu nhân cũng không khỏi sửng sốt về diễn biến diễn ra ngoài sức tưởng tượng của họ.

Thật là một chuyện rất ly kỳ bí hiểm! Không ai có thể hiểu được vì hai chỗ cách nhau ít ra là sáu bảy chục trượng, dù người khinh công tuyệt thế, thân pháp xuất quỷ nhập thần cũng không thể mau lẹ đến trình độ đó được. Huống chi lại không nhìn thấy bóng người nào vút qua.

Độc Cô Nhận cơ hồ không nhận được xuýt nữa bật lên tiếng cười. Đồng thời chàng cũng có thể tưởng tượng Lâm Nguyệt Thu ở trong khu rừng đối diện phải kinh hãi và mừng thầm biết chừng nào!

Hồi lâu, lâu lắm, Thuần Vu ngũ phu nhân mới lên tiếng gọi:

– Lâm lão hiệp sỹ!...

Độc Cô Nhận ngắt lời:

– Có lão phu đây!... Bây giờ phu nhân có đáp lại lời thỉnh cầu của lão phu không?

Thuần Vu ngũ phu nhân hỏi lại bằng một giọng rung run ra chiều khiếp sợ:

– Lâm lão hiệp sỹ có thể vút qua một lần nữa được không?

Độc Cô Nhận cười hô hố đáp:

– Cái đó dễ lắm mà! Xin phu nhân lưu ý!

Cả bọn Thuần Vu ngũ phu nhân cho chí thiếu nữ áo lam bị vây đánh đều ngẩng mặt trông lên trời một cách vô cùng chú ý.

Nhưng bọn họ chậm mất rồi.

Thanh âm Độc Cô Nhạn vừa dứt thì khu rừng đối diện bên kia quảng trường lại vang lên tiếng Lâm Nguyệt Thu mô phỏng Lâm Thiên Lô. Nàng cả cười nói:

– Lão phu trở lại bên này rồi! Các vị có nhìn thấy gì không?

Bọn Thuần Vu ngũ phu nhân cả kinh thất sắc đứng thộn mặt ra như tượng gỗ, không thốt ra lời được nữa.

Độc Cô Nhạn thấy Thuần Vu ngũ phu nhân đứng thộn mặt ra chàng không nhin được nữa, lớn tiếng quát lên như sấm dậy đầu xuân:

– Lão phu lại vượt qua một lần nữa. Đáng tiếc là các vị không nhìn thấy bóng lão phu một chút nào, bây giờ tôn giá buông tha con nhỏ kia hay là liều mạng với lão phu...?

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

– Gần đây lão phu tính khí nóng nảy phi thường. Lão phu hy vọng các vị đừng để cho ngọn lửa vô hình của lão phu bốc lên.

Thuần Vu ngũ phu nhân như người nằm mơ choàng tỉnh giấc. Người mù co dúm lại như quả cầu xì hơi.

Mụ lấp bắp đáp:

– Lâm lão hiệp sỹ đã có thần kỹ như vậy, thì lão thân có thể về phúc trình lão phu nhân được. Lão thân không phải buông tha con nhỏ kia gì hết, chỉ tự ý rút lui là xong.

Mụ dứt lời rồi không chần chờ gì nữa, nhảy vọt đi trước tiên.

Bọn tùy tùng mụ chẳng cần ai nhắc nhở lập tức cúp đuôi chạy dài như cá lọt lưới nay như chó nhà có đá ma. Chúng hối hả chạy theo cùng đười lói với ngũ phu nhân. Chỉ trong nháy mắt đã mất hút hết.

Độc Cô Nhạn vút chuyển từ ngọn cây này sang ngọn khác tựa hồ quỷ mỹ hiện hình. Chàng vận mục lực trông đi rất xa kỳ cho đến lúc bọn Thuần Vu ngũ phu nhân mất tăm vào trong đám mây mù mới nhảy xuống không trường.

Từ trong khu rừng phía đối diện, Lâm Nguyệt Thu cũng đang thoăn thoắt chạy ra! Trong tay nàng vẫn còn cầm một cây ngọc tiêu dường như mới chế ra.

Tứ Bất hòa thượng cũng khệnh khạng tiến vào không trường. Hiển nhiên lão chưa hết mệt nhọc. Lão đi xiêu qua xiêu lại cơ hồ không vững.

Thiếu nữ áo lam vẫn đứng ở giữa trường, cặp mắt đăm đăm hết nhìn Lâm Nguyệt Thu, Độc Cô Nhạn lại nhìn Tứ Bất hòa thượng bằng một vẻ kinh nghi.

Lâm Nguyệt Thu vẫn nhìn thẳng đi vào. Khi còn cách Độc Cô Nhạn hơn một trượng, nàng mới đảo mắt nhìn chàng một cách lạnh lùng rồi hắng giọng nói:

– Loài vật hay tụ hợp với đồng loại. Xem chừng người không thể ly khai lão thầy chùa kia được.

Độc Cô Nhạn gượng cười hỏi:

– Sau khi từ biệt, Lâm cô nương vẫn mạnh giỏi chứ.

Lâm Nguyệt Thu cười lạt đáp:

– Mạnh giỏi hay không là việc riêng của ta. Người bất tất quan tâm làm chi?

Độc Cô Nhạn thấy nàng ăn nói trùng trùng, thì trong lòng đã có ý không vui. Tiện tay chàng đang có ống thiết địch đưa tới trước mặt nàng nói:

– Đây là ống thiết địch chế bằng thứ sắt ngàn năm của vị hòa thượng kia tặng cô nương. Vây tại hạ xin chuyển giao rõ ràng trước mặt lão.

Tứ Bất hòa thượng vội nói tiếp:

– Đây là bản hòa thượng bồi thường ống ngọc địch của cô mà bản hòa thượng đã làm tổn thất. Nhưng cô nương có ngọc tiêu rồi, vậy cây thiết địch này để tặng Độc Cô thí chủ cũng được.

Lâm Nguyệt Thu tức quá mà yểu dựng ngược, nói bằng một giọng rất gay gắt:

– Dã hòa thượng! Không phải ta muốn lấy ống thiết địch của lão mà chính là cái đầu lão mới đứng. Bữa nay ta hãy tạm tha cho nhưng trong vòng ba tháng ta phải lấy thủ cấp đó.

Tứ Bất hòa thượng thở dài hỏi:

– Cô nương độc dữ đến thế được ư?

Lâm Nguyệt Thu tỏ vẻ căm hận vô cùng. Nàng không lý gì đến lời nói của Tứ Bất hòa thượng, quay lại xằng bả Độc Cô Nhạn:

– Cả người cũng liệu đấy! Từ nay trở đi đừng gây gì đến ta cả. Ta không muốn nhìn thấy mặt người nữa.

Nàng đưa mắt nhìn thiếu nữ áo lam, gầm lên:

– Thảo nào người dám mạo uy danh gia gia ta. Té ra người có sư mưu đồ...

Chưa dứt lời lại băng mình chạy đi.

Độc Cô Nhạn trầm giọng nói:

– Cô nương khoan rồi hãy đi! Bữa nay cô nói nhiều câu quá đáng.

Lâm Nguyệt Thu quay lại hầm hầm quát:

– Chẳng quá đáng chút nào hết. Người yêu người ta mới mạo xưng gia gia ta để cứu thị. Ta mà biết trước thế này thì bỏ mặc chẳng can thiệp vào việc vô vị này làm chi.

Nàng chưa dứt lời lại băng mình chạy luôn.

Độc Cô Nhạn tức quá sắc mặt lợt lạt chàng quát lên một tiếng rồi lao người rượt theo. Nhưng chàng vừa chạy được vài bước thì thiếu nữ áo lam lao đảo người

đi rồi há miệng phun máu tươi ra ngã lăn xuống đất.

Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi, bất giác chàng dừng bước lại quát:

– Dã hòa thượng!

Tứ Bất hòa thượng vẫn đứng một bên. Dừng như lão bị Lâm Nguyệt Thu khùng bố khiến lão chân tay luống cuống. Lão nghe tiếng quát của Độc Cô Nhạn thì co đầu rụt cổ lại hỏi:

– Sao? Bản hòa thượng đắc tội với đại hiệp ở chỗ nào?

Độc Cô Nhạn không có thì giờ rảnh để nói nữa, chỉ quát bảo:

– Rượt theo Lâm Nguyệt Thu cho mau! Phải giám thị hành tung nàng, rồi tùy cơ tìm cách liên lạc với tại hạ.

Tứ Bất hòa thượng chau mày hỏi:

– Sao? Chẳng lẽ đại hiệp muốn giết y chăng?

Độc Cô Nhạn xua tay lia lịa đáp:

– Lão hòa thượng chết dẫm kia! Lão định đi đâu bây giờ? Nàng tức giận bỏ chạy, không chừng gặp chuyện bất trắc, Lão theo dõi hành tung để ngắm ngẫm giúp nàng một tay. Gặp trường hợp xảy ra biến cố lớn lao thì phải tìm cách hỏa tốc đưa tin cho tại hạ...

Tứ Bất hòa thượng ngần ngơ một chút rồi lại gật đầu đáp:

– Được rồi bản hòa thượng đã nhìn nhận...

Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:

– Nhìn nhận cái gì?

Tứ Bất hòa thượng nhe răng ra, giọng cười đáp:

– Mình gặp vận xui.

Độc Cô Nhạn không nhìn được nữa chàng tủm tủm cười nhưng không nói gì.

Tứ Bất hòa thượng lại lắc đầu thở dài, nhưng lão không dám chần chừ, vọt người chạy theo về phía Lâm Nguyệt Thu.

Thiếu nữ áo lam mê man bất tỉnh.

Độc Cô Nhạn vội chạy đến bên lắc đầu thở dài. Chàng đưa tay ra khẽ nắm các huyết đạo khắp người thiếu nữ:

Chẳng mấy chốc, thiếu nữ áo lam ộc ra một bụng máu tươi nhưng nàng đã hồi tỉnh.

Độc Cô Nhạn nhỏ nhẹ hỏi:

– Thương thế cô nương nặng lắm không?

Thiếu nữ áo lam cười hình hích đáp:

– Đó là một chứng bệnh thuộc về tiên thiên, chẳng lấy chi làm quan hệ...

Nụ cười của nàng rất đôi thê lương tuy dung nhan như đóa hoa xuân, nhưng thân hình mảnh mai lá lướt. Nàng lại nở một nụ cười buồn thắm hơn hỏi:

– Hiện giờ ta đã khỏi chưa?

Độc Cô Nhạn toan trả lời thì bất thành linh những tiếng o o nổi lên. Con chim khổng lồ dẫn dụ chàng đến chẳng hiểu từ phương nào bay tới hạ xuống trước mắt hai người. Nhanh như tên bắn.

Thiếu nữ áo lam nở một nụ cười. Vẻ cười của nàng lúc này ra chiều khoan khoái vô cùng. Nàng đưa tay ra khẽ vỗ vào cổ con thần đều cất giọng rất dịu dàng gọi nó:

– Lão bạch mao! Người thiệt là hay quá! Ta cảm ơn người lắm...

Con chim khổng lồ dường như hiểu tiếng thiếu nữ áo lam. Nó tỏ vẻ nhu thuận, ngoan ngoãn, đặt cái mỏ dài lên vai thiếu nữ. Mắt nó nửa nhắm nửa mở ra chiều quyến luyến vô cùng.

Độc Cô Nhạn lúc này mới nhìn rõ hình dạng con chim thì toàn thân nó trắng như tuyết dài hơn hai trượng. Nguyên một cái cổ nó đã dài gần một trượng. Dưới cổ có một cái bứu sắc vàng, lấp lánh có ánh sáng coi rất mỹ quan.

Độc Cô Nhạn đã thấy lâm diệu không phải là ít, nhưng giống chim to lớn thế này thì đây là lần thứ nhất chàng mới được gặp. Không nhìn được, chàng hỏi xen vào.

– Cô nương nuôi con chim này đấy ư?

Thiếu nữ áo lam chăm chú nhìn chàng rồi gật đầu đáp:

– Phải rồi! Kể từ ngày ta nuôi nó đến nay là mười hai năm rồi...

Trên môi nàng thoán một nụ cười êm ái, tựa hồ nhớ lại những chuyện ngày xưa. Rồi nàng kể tiếp:

– Ngày ấy nó bằng con vẹt trời. Dường như nó mắc bệnh sắp chết ở bên bờ sông. Ta gặp nó thấy tình trạng đáng thương liền đem về nhà nuôi. Nó mỗi ngày một lớn lên. Trừ những lúc ra ngoài kiếm ăn, suốt ngày nó bầu bạn bên mình ta. Nuôi mười hai năm trời nó mới to lớn thế này.

Độc Cô Nhạn lấy làm hứng thú hỏi:

– Con chim này có tên không?

Thiếu nữ áo lam đáp:

– Ta đặt tên nó là Lão Bạch Mao.

Nàng nói chuyện bằng một giọng chân thật và ngây thơ.

Độc Cô Nhạn không nhìn được bật lên tiếng cười hích hích hỏi:

– Tại hạ muốn hỏi nó thuộc loại chim gì?

Thiếu nữ áo lam hơi có vẻ bẽn lèn, nàng cười đáp:

– Ban đầu ta không hiểu là thứ chim gì. Sau gia gia thấy nó cổ quái mới điều tra ra giống chim này kêu bằng Thiên học. Thiên học là một giống thần điêu rất tinh khôn. Ta nói gì nó nghe cũng hiểu cả.

Nàng đắc ý vỗ đầu con chim hỏi:

– Ta nói câu gì ngươi đều hiểu hết phải không?

Quả nhiên con chim khổng lồ khẽ kêu lên hai tiếng o o tựa hồ để trả lời. Đồng thời nó gật đầu luôn mấy cái, tỏ ý thiếu nữ áo lam nói câu gì nó cũng nghe được hết.

Độc Cô Nhạn lấy làm kỳ. Chàng nói luôn:

– Thảo nào nó dẫn tại hạ đến đây, té ra vì cô nương bị vây hãm nên nó cầu viện tại hạ.

Chàng chưa nói hết, bỗng phát giác ra mình lỡ lời, vội dừng lại không nói nữa.

Thiếu nữ áo lam nghe chàng nói vậy không khỏi sửng sốt. Nàng nhìn Độc Cô Nhạn chăm chăm hỏi:

– Nó dẫn ngươi đến đây ư? Tại sao người giải vây cho ta là một lão hiệp sĩ.

Nàng vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi tiếp:

– Vị Lâm hiệp sĩ nào đó sao không xuất hiện để ta bái tạ?

Nàng vừa nói vừa ra chiều thất vọng.

Độc Cô Nhạn ấp úng đáp:

– Tại hạ cùng Lâm lão hiệp sĩ tới đây, nhưng lão nhân gia có việc gấp đã đi trước rồi. Tại hạ thấy cô nương thổ huyết hôn mê mới lưu lại để xem cô nương...

Thiếu nữ áo lam nở một nụ cười thê lương ngắt lời.

– Ngươi thật là một người tốt. Ta phiến ngươi thay mặt ta có lời cảm tạ Lâm lão hiệp sĩ.

Nàng buồn rầu buông một tiếng thở dài ra chiều cảm khái nói tiếp:

– Bước đường giang hồ thật là khó khăn. Bọn nam nữ che mặt vừa rồi chắc đều là hạng phá nhà cướp cửa, hay là bọn cường đạo chặn đường hành khách để bóc lột, phải không?

Nàng nói bằng một giọng ngây thơ thực thà, hiển nhiên đây là lần đầu nàng len lỏi vào chốn giang hồ, chưa từng có một chút kinh nghiệm.

Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:

– Cô nương không biết lai lịch bọn này thật ư?

Thiếu nữ áo lam dương cặp lông mày lên đáp:

– Ta làm sao mà biết được họ? Đây là lần đầu tiên ta rời nhà mà ra đi, chẳng có thù oán gì với họ. Không ngờ bọn họ vừa thấy ta liền bao vây rồi luôn luôn bảo ta bó tay chịu trói. Giả tử ta không được gia gia truyền thụ cho mấy năm võ công thì tất bị bọn họ bắt đem đi rồi.

Nàng nhìn chăm chặp Độc Cô Nhạn rồi hỏi:

– Người có biết lai lịch bọn họ không?

Độc Cô Nhạn trầm ngâm một chút rồi đáp:

– Tại hạ cũng như cô nương chẳng biết tí gì hết.

Thiếu nữ áo lam lại nở một nụ cười ngây thơ nói:

– Chốn giang hồ tuy lắm nguy hiểm, nhưng đi du lịch kể cũng thú. Kẻ hung ác có nhiều mà người lương thiện cũng sẵn, tử như người và vị Lâm lão hiệp sĩ kia...

o O o